

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **R. S.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Praha 2, Na Poříčním právu 1, o příspěvek na mobilitu, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. SZ/247/2013/9S-KHK, čj. MPSV-UM/7004/13/9S-KHK, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 17. 5. 2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2013. Rozhodnutím orgánu I. stupně nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na mobilitu, s odkazem na posudek OSSZ v Rychnově nad Kněžnou ze dne 26. 11. 2012, který věc posuzoval s přihlédnutím k ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. a § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se stále zhoršuje, přesto jí byl odebrán průkaz ZTP a jeho platnost nebyla prodloužena. ÚP v Kostelci dal žalobkyni chybně vyplnit jen tiskopis na mobilitu, ne však žádost o zvýšení příspěvku na péči II. stupně, s nímž by mohla získat průkaz ZTP též, přesto, že o jeho prodloužení žalobkyně výslovně žádala, stav zdraví nemohly probíhající změny názvosloví nijak změnit. Žalobkyně je přesvědčena, že podmínky pro II. stupeň splňuje, prodloužení průkazu tedy měla získat. Rozhodnutím ČSSZ ze dne 17. 12. 1991 jí byl přiznán plný invalidní důchod, rozhodnutím ze dne 25. 2. 1992 pak mimořádné výhody II. stupně (průkaz ZTP), její zdravotní stav nevykazuje žádné zlepšení, naopak se zhoršuje. Z těchto důvodů si žalobkyně podala již v listopadu 2008 žádost o příspěvek na péči, který jí byl přiznán, a to ve výši 2.000,- Kč, v r. 2009 byl plný invalidní důchod změněn na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. V r. 2011 byl příspěvek na péči snížen na pouhých 800,- Kč, ovšem žalobkyně má drzet dietu divertikulární a jaterní. Poslední prodloužení ZTP bylo z 29. 11. 2011 s platností průkazu do 30. 11. 2012. Žalobkyně se léčí s diagnózou primárně progredientní formy roztroušené sklerózy mozkomíšní (od r. 1988), s pyramidovou levostrannou senzitivní cerebellární symptomatickou a sfinkterovou dysfunkcí, EDSS 6,5 a s divertikulózou tlustého střeva, závažnou chronickou hepatopatií – primární biliární cirhóza. Průkaz ZTP měl pro žalobkyni nezastupitelný význam i např. pro využití slev do divadla a na koncerty, 75 %ní slevu na vlak, autobus a MHD, což při množství cest k lékařům, na úřady a za nemocnými rodiči znamenalo pro žalobkyni velkou pomoc. Pokud byla nucena jet někdy s ohledem na zdravotní stav k lékaři autem, mohla s průkazem bezplatně zaparkovat auto, nyní např. v Praze je toto bez rezidentního místa neřešitelný problém. Důležitý byl i příspěvek na provoz vozidla, původně 6.000,- Kč, od r. 2012 však již pouze 400,- Kč. Žádný z úřadů žalobkyni nesdělil potřebné informace, dříve probíhaly kontroly po třech letech, od r. 2011 jsou po roce. Vždy před koncem platnosti průkazu žalobkyně podávala žádost o prodloužení platnosti, v říjnu 2012 jí však dala úřednice žádost o příspěvek na mobilitu, který žalobkyně vyplnila, další informace ale nedostala. 26. 11. 2012 u posudkové lékařky jí sdělili, že jí odebírají průkaz ZTP, obdržela pak ale pouze posudek o invaliditě, jiný doklad nedostala. 21. 3. 2013 pak žalobkyně obdržela rozhodnutí, v němž jí nebyl přiznán příspěvek na mobilitu. Po podání odvolání byla pozvána k PK MPSV v Hradci Králové, předmětem jednání byl stupeň závislosti, řešena byla mobilita, nikoliv průkazka ZTP a příspěvek na péči, žalobkyně dodnes neví, co měla vlastně správného vyplnit. Žalobkyně navrhla, aby soud obě rozhodnutí ve věci zrušil, ÚP v Kostelci nad Orlicí aby bylo uloženo nové projednání žádosti o prodloužení platnosti průkazu ZTP na základě její žádosti o změnu příspěvku na péči ze stupně I. na stupeň II, a to zpětně s platností od 1. 12. 2012. K jednání, nařízenému ve věci na 6. 1. 2014, se žalobkyně z důvodu nemoci omluvila a žádala odročení jednání, pro jednání, nařízené na den 17. 2. 2014 žalobkyně dala souhlas k projednání věci v její nepřítomnosti, neboť se nemohla ze zdravotních důvodů dostavit. V přípisu ze dne 5. 1. 2014 žalobkyně uvedla, že po výše popsáném postupu nakonec podala dne 23. 10. 2013 u ÚP v Kostelci nad Orlicí návrh na změnu výše příspěvku na péči ze stupně I. na stupeň II., dne 30. 10. 2013 bylo u ní provedeno úřední šetření k opětovnému posouzení invalidity a příspěvku na péči. Dne 11. 11. 2013 OSSZ v Rychnově nad Kněžnou provedla bez účasti žalobkyně posudek o invaliditě, se stanovením další KLP za 3 roky a žalobkyně

obdržela pozvání na posouzení stupně závislosti, dne 25. 11. 2013 bylo podáno posouzení v tom smyslu, že žalobkyni i nadále přísluší příspěvek na péči I. stupně a od 1. 11. 2013 jí byl přiznán příspěvek na mobilitu. Dne 29. 11. 2013 byla vydána o příspěvcích rozhodnutí. Z popsaného postupu žalobkyně vyvozuje, že její tvrzení shora jsou správná, při kontrole posudkovou lékařkou OSSZ Rychnov nad Kněžnou dne 26. 11. 2012 došlo k závažnému pochybení z důvodu její neodbornosti v oboru neurologie a gastroenterologie, i nesprávnosti hodnocení, provedeného PK dne 26. 4. 2013, kde byl podhodnocen zdravotní stav žalobkyně i přes přítomnost lékařky z oboru neurologie. Žalobkyně poukazuje i na možnost celostátního chaosu, zapříčiněného kombinací všemožných vrstev problémů s S-kartami, průkazky ZTP byly odebírány téměř hromadně. Žalobkyni vznikly popsanými problémy škody, které vyčíslila následovně :

- Odebráním mobility (od 1. 12. 2012 do 31. 10. 2013) – 11 x 400,- Kč = 4.400,- Kč, v důsledku jejího odebrání pak vyčíslila zvýšené náklady na jízdné dopravními prostředky k lékařům, rodičům a dalším cestám v celkové výši 4.607,- Kč dle rozpisu,
- Další režijní výdaje, spojené se soudním jednáním – 365,- Kč,
- Od data 1. 12. 2012 do doby pravidelného vyplácení příspěvku II. stupně rozdíl v měsíční výši 1.200,- Kč,

Uvedené částky žádala žalobkyně přiznat jako náhradu nákladů řízení a způsobenou škodu.

Žalovaný správní orgán se k jednání soudu omluvil, s tím, že souhlasí, aby bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Z písemného vyjádření ze dne 29. 8. 2013 plyne, že na základě podaného odvolání žalobkyně požádal PK MPSV ČR o přezkoumání zdravotního stavu pro účely přiznání příspěvku na mobilitu, na základě jednání PK ze dne 26. 4. 2013 byl vydán posudkový závěr, že v případě žalobkyně nejde o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, uvedené v § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. Zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) cit. zákona, ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace. Z posudkového hodnocení žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně se od r. 1988 léčí pro primárně progredientní formu roztroušené sklerózy mozkomíšní, s pyramidovou levostrannou senzitivní, cerebellární symptomatikou a sfinkterovou dysfunkcí, při chůzi používá 2 francouzské hole, k přepravě kolo i motorové vozidlo, má řidičský průkaz. Doma je schopna chůze bez opory, v orientačních schopnostech není závažně omezena, po stránce psychické zjištěny situační depresivní výkyvy a emoční labilita. PK konstatovala, že s ohledem na zdravotní stav a s přihlédnutím k sociálnímu šetření nejde o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, uvedené v § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění. Na základě uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech ve vztahu k poskytnutí příspěvku na mobilitu, proto došlo k potvrzení rozhodnutí orgánu I. stupně a zamítnutí odvolání. V žalobě je popisován zdravotní stav žalobkyně, přehodnocování jejího zdravotního

stavu, uvedeného v posudku, však žalovanému nepřísluší. Invalidita se posuzuje dle jiných právních předpisů. K odebrání průkazu ZTP a špatnému poučení o další možnosti průkaz získat pak žalovaný uvádí, že od 1. 1. 2012 došlo ku změně právních předpisů, vyhláška č. 182/1991 Sb. pozbyla platnosti a nabyl účinnosti zákon č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících předpisů. Dle tohoto zákona lze průkaz ZTP nebo ZTP/P (TP žalovaný neuvádí, neboť na tento má žalobkyně nárok vyplývající z přiznání příspěvku na péči v I. stupni závislosti) získat jednak podáním žádosti přímo o průkaz ZTP nebo ZTP/P, žádosti o příspěvek na mobilitu, i v souvislosti s přiznáním příspěvku na péči ve II. či III. stupni závislosti. K námitce krátkosti pětidenního termínu na seznámení se s podklady pak argumentuje žalovaný tím, že součástí výzvy je telefonický kontakt, na němž lze dohodnout či prodloužit vhodný termín, tohoto žalobkyně využila a její manžel se dostavil dne 13. 5. 2013 a byla mu pořízena fotokopie posudku PK i dán termín pro možné vyjádření se do 21. 5. 2013. Žalovaný je přesvědčen, že při vydání rozhodnutí nepochybil a navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 17. 2. 2014 soud konstatoval ze správního spisu Úřadu práce – krajské pobočky Hradec Králové, kontaktní pracoviště Kostelec nad Orlicí, že žalobkyně podala žádost o příspěvek na mobilitu dne 17. 10. 2012, přílohou je záznam ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči, provedeného sociální pracovnící a e-mailová korespondence, z níž vyplývají skutečnosti, popsané výše žalovaným. Dále soud konstatoval „Záznam ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na mobilitu“ ze dne 5. 11. 2012, žádost o posouzení zdravotního stavu žalobkyně ze dne 5. 11. 2012, posudek o zdravotním stavu – posouzení pro účely příspěvku na mobilitu, vypracovaný lékařkou OSSZ Rychnov nad Kněžnou ze dne 26. 11. 2012 (s výsledkem posouzení, že u žalobkyně se nejedná o osobu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., ve vztahu k § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb.). Žalobkyně byly přípisem ze dne 28. 11. 2012, který jí byl doručen dne 10. 12. 2012, vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí, s tím, že dle výše cit. korespondence posléze žalobkyně dodala správnímu orgánu dne 19. 12. 2012 lékařské zprávy. K samotnému posudku (viz výše) podala dne 21. 12. 2012 žalobkyně námitky, kde poukazuje zejména na odnětí průkazu ZTP. K tomuto podala lékařka OSSZ dne 28. 12. 2012 správnímu orgánu vyjádření, v němž uvádí, že žalobkyni byl ZTP uznán 18. 11. 2011 na dobu 1 roku po dobu dovyšetření tíže postižení, současné aktivity onemocnění a případné další léčby, v té době splňovala spíše přiznání průkazu TP. Dle současné platné právní úpravy požádala o posouzení pro účely příspěvku na mobilitu, který byl posouzen v souladu s právní úpravou, tento posudek je v souladu se zákonem č. 329/2011 Sb. Po opětovném seznámení s podklady pak bylo orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na mobilitu, a to dne 21. 1. 2013.

Žalobkyně podala správnímu orgánu dne 19. 2. 2012 odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný, který si vyžádal posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a soc. věcí v Hradci Králové – posudek ze dne 26. 4. 2013. PK v posudku odkazuje na posudkový spis OSSZ v Rychnově nad Kněžnou, spis odvolacího orgánu, zdravotní dokumentaci ošetřujícího lékaře MUDr.

K. z Týniště nad Orlicí, lékařské nálezy, zaslané žalobkyní – z listopadu 2012 a března a dubna 2013 (vyšetření MR a neurologické z FN v Hradci Králové, vyšetření ORL). Zdravotní stav žalobkyně byl v PK aktuálně přešetřen odbornou neuroložkou MUDr. N.. V diagnostickém souhrnu bylo zjištěno, že u žalobkyně se jedná o primárně progredientní formu roztroušené sklerózy mozkomíšní (od r. 1988), s pyramidovou, levostrannou senzitivní, cerebellární symptomatikou a sfinkterovou dysfunkcí, EDSS 6,5; dále pak o vertebrogenní algický syndrom, situační depresivní výkyvy a emoční labilitu u somaticky nemocné pacientky, mírnou kognitivní poruchu v.s. při RSM, závažnou chronickou hepatopatii, primární biliární cirhózu v.s., drobný hemangiom levého laloku jater, susp. drobný polyp žlučníku – bez biliární dilatace dle UZ, korovou cystu levé ledviny dle dokumentace, arteriální hypertenzi, stav po mononukleóze (1988). Dále se jedná o stav po appendektomii, nefrolithíazu, divertikulózu tlustého střeva, stav po adenotomii v dětství a stav po chirurgickém ošetření hemangiomu palce pravé nohy. Po zhodnocení veškerých podkladů a přešetření zdravotního stavu žalobkyně v komisi PK dospěla k závěru, že žalobkyně není osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, s odkazem na ust. § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. Žalobkyně následně v odvolání opět mj. žádá o přešetření a navrácení průkazu ZTP, případně změnu příspěvku na péči.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Z ust. § 6 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů plyne, že nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče. Z ust. § 8 téhož předpisu pak vyplývá, že schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace se pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje podle zákona o sociálních službách stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči.

Z ust. § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění pak plyne, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby (pod písm. a) mobility a pod písm. b) orientace). Z odst. 4 plyne, že při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Odst. 5 tohoto předpisu upravuje uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě tak, že musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním

zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení pak stanoví vyhláška č. 505/2006 Sb. v platném znění. Příloha č. 1 předpisu upravuje vymezení schopností zvládat základní životní potřeby – pod písm. a) u mobility uvádí, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových. Pod písm. b) je upravena schopnost zvládat základní životní potřebu orientace, zde se za tuto schopnost považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřeně duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně na ně reagovat.

Soud po přezkoumání věci konstatoval, že ze spisu správních orgánů jasně vyplývá, že žalobkyně podala Kontaktnímu pracovišti ÚP v Kostelci nad Orlicí dne 17. 10. 2012 řádnou žádost o příspěvek na mobilitu. O této žádosti bylo dále vedeno řádné řízení správního charakteru, a to až do vydání rozhodnutí ze dne 21. 1. 2013, žalobkyně byla seznámena s podklady pro jeho vydání, její zdravotní stav byl řádně posouzen, a to jak v rámci provedeného sociálního šetření, tak posouzením lékařkou OSSZ v Rychnově nad Kněžnou. Pro účely odvolací pak odvolací orgán využil posouzení zdravotních schopností žalobkyně Posudkovou komisí MPSV ČR v Hradci Králové, která měla k dispozici veškerou potřebnou podkladovou zdravotní a spisovou dokumentaci žalobkyně a její zdravotní stav přešetřila i v rámci jednání PK. Soud konstatuje, že žalobkyně neuvedla v žalobě žádné konkrétní námitky k jednotlivým schopnostem zvládání základních životních potřeb mobility a orientace, kterými by zpochybnila výsledek svého posouzení ve věci žádosti o příspěvek na mobilitu. Soud je přesvědčen, že krom případných vad řízení však mohl zkoumat správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v těchto rovinách. Žalobkyní uváděné odnětí průkazky ZTP či neprodloužení její platnosti přezkoumat nemohl, neboť v této věci nebylo žalobkyní předloženo žádné rozhodnutí správního orgánu, ale ani žádná žádost, podaná žalobkyní u příslušného úřadu. Pokud tedy bylo úlohou soudu přezkoumat správnost a zákonnost žalobou napadeného a žalobkyní předloženého rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013, soud konstatuje, že toto shledal zcela v souladu se správním řádem, zákonem č. 108/2006 Sb. v platném znění, i se zákonem č. 329/2011 Sb., jak příslušná ustanovení uvedena výše. Pokud nebyla žalobkyni podána příslušnou pracovníci ÚP při podání její žádosti vyčerpávající informace ohledně průkazu ZTP, je taková situace ze strany soudu prakticky nepřezkoumatelná, neboť o ní neexistuje žádný zápis. K tomu však soud ještě podotýká, že sama žalobkyně soudu předložila přípis Městského úřadu v Kostelci nad Orlicí, a to odboru sociálních věcí, ze dne 15. prosince 2011, z něhož plyne jasné a srozumitelné poučení o tom, že byl dne 14. 11. 2011 ve Sbírce zákonů vyhlášen zákon č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním

postižením, na jehož základě dochází i ke zrušení zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a jeho prováděcí vyhlášky, na základě kterých jí byly přiznány mimořádné výhody a průkaz ZTP, dále přípis obsahuje řádné poučení o tom, že průkaz ZTP bude nadále náležet pouze osobám, které jsou podle zákona o sociálních službách považovány pro účely příspěvku na péči za osoby závislé na pomoci jiné osoby ve II. stupni a dále osobám, které nejsou schopny zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace z důvodu úplné nebo praktické hluchoty. Jak konečně žalobkyně uvádí, poté, co podala v říjnu r. 2013 nové žádosti o příspěvky, správní orgány tyto řádně projednaly. Na základě výše uvedených skutečností soud neshledal ve správním řízení, provedeném před orgánem I. i II. stupně žádné vady řízení, neshledal ani žádnou nesprávnost či nezákonnost, nezbylo mu tedy, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 17. února 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně